

пов'язане з вдосконаленням організаційної структури та стратегічного управління, тобто здійсненням цілеспрямованої діяльності по встановленню, формуванню і підтримці необхідного рівня конкурентоспроможності. За інших рівних умов найважливішу роль тут відіграє маркетингова стратегія збереження і підвищення конкурентоспроможності підприємств. До завдань маркетингу відносяться виявлення найбільш вагомих потреб клієнтів, врахування змін споживчих переваг, оцінка перспективності сегментів ринку, розробка і використання реальних стратегій щодо підвищення конкурентоспроможності.

Підводячи підсумок всьому вищесказаному, можна зробити висновок, що конкурентоспроможність і економічна безпека - принципово важливі фактори, які безпосередньо впливають на успішність функціонування підприємства. Тому, перш за все, необхідний вибір ефективної стратегії виходячи із специфіки підприємства, а так само регулярний контроль основних характеристик товару, організаційних, фінансових і виробничих показників підприємства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Maslow A. *A Theory of Human Motivation*. URL: <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.318.2317&rep=rep1&type=pdf>
2. Грунин О. А. *Экономическая безопасность организации* / О. А. Грунин, С. О. Грунин. СПб. и др.: Питер, 2002. 160 с.:
3. *Економічна безпека підприємства: сутність та механізм забезпечення* : монографія / Г. В. Козаченко, В. П. Пономарьов, О. М. Ляшенко. К. : Лібра, 2003. 280 с.
4. Белокуров В. В. *Структура функциональных составляющих экономической безопасности предприятия*. URL: <http://www.safetyfactor.ru>
5. Ильяшенко С. Н. *Составляющие экономической безопасности предприятия и подходы к их оценке*. *Актуальні проблеми економіки*. 2003. № 3. С. 12-19.
6. Филюк Г. *Проблеми та шляхи підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах глобалізації* / Г. Филюк. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. 2013. № 115. С. 5-8.

**Гнідан Руслан Миколайович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., доцент,
професор кафедри обліку та фінансів**

ОРГАНИ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Відповідно до Закону України “Про запобігання корупції” від 14 жовтня 2014 року сучасна система спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції включає: Генеральну прокуратуру України, Національну поліцію України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції [1].

14 жовтня 2014 року Верховна Рада України прийняла новий Закон України “Про прокуратуру”, ст. 8 якого встановлює, що “у Генеральній прокуратурі України утворюється (на правах структурного підрозділу) Спеціалізована антикорупційна прокуратура, на яку покладаються такі функції:

1) здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, яке здійснюється Національним антикорупційним бюро України;

2) підтримання державного обвинувачення у відповідних провадженнях;

3) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених цим Законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями” [2].

Спеціалізована антикорупційна прокуратура – самостійний структурний підрозділ Генеральної прокуратури України. САП створюється спеціально для допомоги та нагляду за розслідуваннями детективами новоствореного Антикорупційного бюро. Отже, Спеціалізована антикорупційна прокуратура становить самостійну ланку системи прокуратури України [3, с. 121].

Утворення Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, визначення її структури і штату здійснюються Генеральним прокурором України за погодженням з Директором Національного антикорупційного бюро України.

Призначення на адміністративні посади в Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру здійснюється Генеральним прокурором за результатами відкритого конкурсу. Призначення прокурорів Спеціалізованої антикорупційної прокуратури здійснюється її керівником за результатами відкритого конкурсу.

Функції: нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, що здійснюється Національним антикорупційним бюро України; підтримання державного обвинувачення у відповідних виробництвах і представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених цим законом і пов'язаних з корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями.

Структура Спеціалізованої антикорупційної прокуратури:

- управління процесуального керівництва, підтримання державного обвинувачення та представництва в суді;
- відділ аналітично-статистичного забезпечення;
- відділ документального забезпечення.

До загальної структури Спеціалізованої антикорупційної прокуратури входять центральний апарат і територіальні філії, які розташовуються в тих самих містах, в яких розташовані територіальні управління НАБУ.

Автономність Спеціалізованої антикорупційної прокуратури забезпечується особливостями її організації і діяльності до яких відносяться:

- особлива процедура формування кадрового складу, зокрема: відкритий конкурсний відбір кандидатів на адміністративні посади;
- особливе місце розташування – в службових приміщеннях Національного антикорупційного бюро України або в службових приміщеннях Генеральної прокуратури України (регіональної чи місцевої прокуратури), які розташовані окремо від інших службових приміщень Генеральної прокуратури України (регіональної чи місцевої прокуратури);
- власна специфічна структура, до якої входять центральний апарат і територіальні філії, які розташовуються в тих самих містах, в яких

розташовані територіальні управління Національного антикорупційного бюро України;

- законодавчі обмеження щодо впливу на працівників Спеціалізованої антикорупційної прокуратури з боку керівництва Генеральної прокуратури України – Генеральний прокурор України, його перший заступник та заступники не мають права давати вказівки прокурорам Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та здійснювати інші дії, які прямо стосуються реалізації прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури їхніх повноважень.

Європейський досвід та досвід інших розвинутих країн світу (США, Ізраїлю, Південної Кореї, Японії) свідчить, що завдання боротьби з корупцією успішно вирішуються, в основному, за рахунок ефективної діяльності прокуратури, поліції та окремих спеціалізованих підрозділів у самих правоохоронних органах, а також усіх інших правоохоронних та управлінських структур держави і громадських формувань. Але для цього потрібно проводити успішну соціально-економічну політику, мати ефективну, демократичну і прозору систему державного управління та незалежні у своїй службовій діяльності правоохоронні органи, укомплектовані високопрофесійними кадрами з належними повноваженнями і забезпечені адекватними ресурсами [4, с.11].

Таким чином, в оновленій системі спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції прокуратура залишається ключовим органом, діяльність якого характеризується поліфункціональністю та багатоплановістю, охоплюючи такі напрямки як:

- прокурорський нагляд за діяльністю спеціального антикорупційного органу – Національного антикорупційного бюро, який реалізується виключно Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою, а також інших правоохоронних органів, залучених до сфери протидії корупційної злочинності;
- координація діяльності зазначених органів у цій сфері;
- здійснення досудового розслідування корупційних злочинів до моменту створення Державного бюро розслідувань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 49. Ст. 2056.
2. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18> (дата звернення: 01.05.2019).
3. Заброда Д.Г., Кашкаров О.О. Основні моделі державних інституцій, відповідальних за реалізацію державної антикорупційної політики. Форум права. 2013. № 4. С. 121-126.
4. Романюк Б.В. Світовий досвід створення та функціонування інституцій з попередження та боротьби з корупцією. Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). 2009. № 22. С. 12-15.